ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (Ιωάν. κ’ 19-31)
15 Ἀπριλίου 2018

Ἔχουν ἤδη περάσει ὀκτώ ἡμέρες ἀπό τήν Ἀνάσταση καθώς καί ἀπό τήν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου στούς μαθητές Του. Ὅλοι εἶναι χαρούμενοι ἐπειδή παντοῦ φθάνει τό μήνυμα ὅτι «ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως». Εἶναι γεγονός ποὺ τό ζοῦν ἔντονα. «Ἑωράκαμεν τόν Κύριον» ἀναφωνοῦν γεμᾶτοι ἐνθουσιασμό στόν Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε τή στιγμὴ τῆς ἐμφάνισης τοῦ Κύριου.

Ὁ Θωμᾶς θέλει νά πιστέψει. Ἡ λογική του ὅμως τόν ἐμποδίζει, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποκλείει τό ὑπερφυσικό καί καταπληκτικό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως. «Ἐάν δέν δῶ μέ τά μάτια μου τά σημάδια ἀπό τά καρφιά καί ἄν δέν βάλω τό δάκτυλό μου στά σημάδια, καί ἀκόμη ἄν δέν βάλω τό δάκτυλό μου στήν πλευρά Του, τήν τρυπημένη ἀπό τήν λόγχη, δέν πρόκειται νά πιστέψω».

Ἀπό τή φύση του ὁ Θωμᾶς ἦταν καλοπροαίρετος, ὅμως ἦταν καί χαρακτῆρας πού γιά ὅλα ἤθελε ἀποδείξεις. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πώς δέν ἀμφέβαλε οὔτε πρός στιγμή στή μαρτυρία τῶν ὑπολοίπων μαθητῶν ὅτι πραγματικά εἶχαν δεῖ τόν Κύριο. Ὅμως ἡ φυσική του ἀδυναμία καί ἡ δυνατή ἀγάπη του γιά τόν Χριστό καί ἡ ἐπιθυμία του νά ξαναδεῖ τόν διδάσκαλο, μετά ἀπό τά ὅσα συνέβησαν τίς τελευταῖες ἡμέρες, τόν κάνουν δύσπιστο, ὄχι ἄπιστο.

Ταυτόχρονα ἡ στάση του κρύβει καί ἕνα καθαρά ἀνθρώπινο παράπονο «Γιατί ὅλοι οἱ μαθητές νά ἔχουν δεῖ τόν ἀναστημένο διδάσκαλο καί αὐτός νά μήν ἔχει ἀκόμη αὐτή τήν ἐμπειρία».

Πρέπει νά ξέρουμε ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ Θωμᾶ ἀπό τήν πρώτη ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου, δέν ἦταν καθόλου συμπτωματική. Ἡ θεία Πρόνοια κανόνισε γιά μᾶς ἔτσι τά γεγονότα, ὥστε νά ἔχουμε ἀκόμη μία μαρτυρία τῆς Ἀναστά-σεως, μία μαρτυρία, πού νά προέρχεται ἀπό χείλη ἀνθρώπου πού θέλει σάν καί μᾶς ἀποδείξεις γιά νά πιστέψει.

Αὐτὴ τή δυσπιστία τοῦ μαθητή ἡ Ἐκκλησία μας σήμερα τήν ὀνομάζει «καλή» καί γι’ αὐτό ψάλλει «Ὢ καλή ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ ! Τῶν πιστῶν τάς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἦξε…» δηλαδή «Ὢ καλοπροαίρετη ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ πού ὁδηγεῖ τίς καρδιές τῶν πιστῶν στή διαβεβαίωση καί στή διαπίστωση τῆς Ἀναστάσεως».

Μπορεῖ ὅμως ἡ ἀπιστία νά εἶναι καλή; Πῶς γίνεται νά ἐξυμνεῖται, ὅταν γνωρίζουμε ὅτι ἡ πίστη στό Θεό ἐκδηλώνεται πρίν ἀπ' ὅλα σάν ἐμπιστοσύνη ἀπέναντί Του; Μήπως ὁ Θωμᾶς δέν εἶχε αὐτή τήν ἐμπιστοσύνη; Μά φυσικά καί τήν εἶχε. Ἡ ἐπιθυμία του ὅμως νά ξαναδεῖ τόν Διδάσκαλο, τόν ἀναγκάζει στήν «καλή ἀπιστία». Δέν περιορίστηκε μόνο νά δεῖ τόν Κύριο, ἀλλά ζητοῦ-σε νά Τόν αἰσθανθεῖ μέ τήν ἀφή του, νά Τόν ψηλαφίσει, γιά νά μήν ἔχει ψευδαισθήσεις.

Ὁ Κύριος στό παράπονο καί στήν ἐπιθυμία τοῦ μαθητοῦ δείχνει συγκατάβαση. Μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες ξαναεμφανίζεται, «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων». Ὅπως στήν πρώτη ἐμφάνιση, ἔτσι καί τώρα. Ἐνῶ οἱ μαθητές ἦταν πάλι συγκεντρωμένοι, μαζί τους καί ὁ Θωμᾶς, ἐμφανίσθηκε καί τούς χαιρέτησε μέ τή φράση: «Εἰρήνη ὑμῖν». Στό χαιρετισμό Του συμπεριλαμβάνει καί τόν Θωμᾶ καί ἀπευθύνεται σ' αὐτόν ξεχωριστά, γιά νά τοῦ χαρίσει τήν ἐμπειρία τοῦ θαύματος. Εἰρήνη, εὔχεται ὁ Ἰησοῦς στούς μαθητές, ἀποκαλύπτοντας ὅτι εἶναι «Θεὸς ἰσχυρός, Ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης». Τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ πού βιώνουμε οἱ πιστοί κατά τήν τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας. Γευόμαστε τήν εἰρήνη καί τή χαρά τοῦ Κυρίου καί προγευόμαστε τήν Οὐράνια Βασιλεία ἤδη ἀπό τήν παροῦσα ζωή. Ὁ Θωμᾶς μή ἔχοντας μέσα του τήν προϋπόθεση τῆς εἰρήνης, δυσκολεύτηκε νά δεχθεῖ τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καί τή χαρά πού προσφέρει ὁ Χριστός.

Ἡ συγκατάβαση ὅμως καί ἡ ἀνοχή τοῦ Διδασκάλου, ἀλλά καί ἡ ἀγάπη πού δείχνει στόν ἐγκλωβισμένο στήν ἀνάγκη του μαθητή, εἶναι μοναδική καί ἀσύγκριτη. Τοῦ δείχνει ὅτι γνωρίζει τίς σκέψεις του, ἀκόμη καί πώς τίς καταλαβαίνει. Δέν τόν ἀφήνει νά ζεῖ στήν ἀμφιβολία. «Ἔλα λοιπόν νά δεῖς καί ψηλάφισέ με» τοῦ λέει. Ὁ Θωμᾶς δέν ἤθελε περισσότερα γιά νά βεβαιωθεῖ. Καί μόνο ἡ παρουσία τοῦ Ἰησοῦ, τόν κάνει νά ἀναφωνήσει αὐθόρμητα «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Ἀφοῦ δηλαδή στερεώθηκε στήν πίστη δέν ἀναγνωρίζει ἁπλῶς τόν Ἰησοῦ σάν Κύριό του, ἀλλά ὁμολογεῖ τή θεότητά Του, μέ τέτοιο τρόπο πού κανείς μέχρι ἐκείνη τή στιγμή δέν τήν εἶχε ἀναγνωρίσει καί ὁμολογήσει ἔτσι.

Ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐξυμνεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, ὅπως εἴπαμε, ὡς «καλή ἀπιστία», ἐπειδή μᾶς βοηθᾶ νά στηρίξουμε τήν πίστη μας. Μᾶς δείχνει ὅτι ἡ μαρτυρία γιά τήν Ἀνάσταση δέν προέρχεται ἀπό χείλη ἀνθρώπων, ἀλλά ἀπό αὐτόπτες μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν δύσπιστοι μέχρι τή στιγμή πού ἱκανοποιεῖται καί ἡ λογική τους.

Τό πρόσωπο τοῦ προβαλλομένου Ἀποστόλου Θωμᾶ γίνεται γιά μᾶς αἰτία νά ἀφήσουμε τήν καρδιά μας νά μᾶς ὁδηγήσει στόν Ἀναστημένο Χριστό, ἐπειδή ἡ

λογική μας θά ἀποτελεῖ πάντοτε τόν ὀγκόλιθο πού θά κρατᾶ ἐμᾶς τούς ἴδιους ἀποκλεισμένους ἀπό τήν ἀλήθεια.

Τό θαῦμα ὅμως τῆς ἀναστημένης παρουσίας Του θά συνεχίζει μέσα στήν ἱστορία νά τό χαρίζει ὁ Ἴδιος, ὅπως καί τότε, ὄχι σέ ὅσους ψάχνουν ἀδιάφορα, ἀλλά σέ ὅσους ποθοῦν νά τόν συναντήσουν ἀκόμη καί μέσα ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία τους γιά νά ὁμολογοῦν στόν κόσμο τήν ἀλήθεια «ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι».